

А той наистина имаше кого да срещне.

Господинъ Подметковъ, на когото твърде често липсваше презимето подъ обувката му, бѣше новъ човѣкъ за Столицата. За прилежна и безукорна служба изъ разнитѣ клонове на Земедѣлската банка въ провинцията и благодарение на обстоятелството, че имаше сродникъ депутатъ, той бѣше премѣстенъ на работа въ София.

Дрехитѣ, които носѣше сега, бѣха шити въ неговото село, работа на пръвъ погледъ безъ значение. Но за софийскитѣ госпожици това бѣше отъ решаващо значение.

Само за нѣколко месеца Подметковъ стана тротоарна необходимостъ. Винаги следъ работа излизаше да се поразходи. Хората бързо свикнаха съ него и той съ тѣхъ.

Но ето какво се случи още въ края на първия месецъ, отъ както бѣше дошелъ въ София.

Единъ следобѣдъ, въ 6 часа, когато излизаше отъ работа и тръгна да си направи обикновената разходка по улицитѣ, още при първитѣ нѣколко крачки, които бѣше направилъ, видѣ предъ себе си една хубава руса госпожица, която му се стори, че го заглежда съ възхищение. А тя въ сжщностъ гледаше съ насмѣшка неговия провинциаленъ видъ. Когато тя отмина, той се обърна. Искаше да я изгледа. Точно въ този моментъ и тя се обърна и му се усмихна любезно. Може би така му се стори.

Той се спрѣ, краката му се залюлѣха, сърдцето му затупа ускорено, сякашъ бѣше моторчето на нѣкой малъкъ Фиатъ, който се изкачва по височина. Този моментъ му се стори най-великъ въ неговия животъ.